HER FINDER DU DE FORSKELLIGE KUNSTPROJEKTER

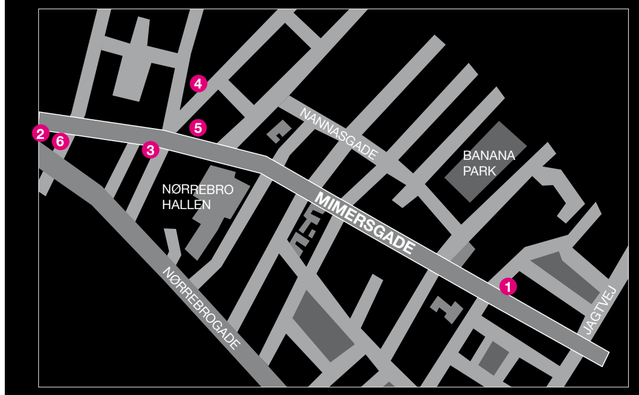

1. JEPPE HEIN "MODIFICEREDE SOCIALE BÆNKE"
2. J&K "BABYLON SHUTTLE BUS"
3. KENNETH A. BALFELT "CAFÉ HEIMDAL"
4. PARFYME "BAKKELANDSKAB"
5. SONJA LILLEBÆK CHRISTENSEN "FORESTILLINGEN OM NABOERNE: ILLUSION OG MARERIDT"
6. SUPERFLEX "MJØLNERPARKEN"

PROGRAM

Rundvisning

Fredag	d. 01. september	kl. 10.00	af **Jeppe Hein**
Torsdag	d. 07. september	kl. 17.00	af **Parfyme v/Pelle Brage**
Lørdag	d. 09. september	kl. 15.00	af **Sonja Lillebæk Christensen**
Torsdag	d. 14. september	kl. 19.00	af **J&K v/ Kristine Agergaard**
Onsdag	d. 20. september	kl. 18.00	af **Kenneth A. Balfelt**
Lørdag	d. 23. september	kl. 15.00	af **Superflex**

Alle rundvisninger er gratis og foretages af kunstnerne selv. De starter ved deres egne projekter og viser derefter rundt på resten af udstillingen. Se placering på kortet til venstre.

Debat

Onsdag den 20. september kl. 19.30 – Udsigt til forandring?
Om samtidskunstens engagement i byen.
Hvad kan kunsten bidrage med i denne sammenhæng?
Og hvad skal der ske med Mimersgadekvarteret?
Læs mere på www.publik.dk
Sted: Kantinen på Heimdalsgade Overbygningsskole, Heimdalsgade 29-33

SID NED! er støtte økonomisk af:

OMRÅDEFORNYELSEN MIMERSGADEKVARTERET

:KUNST > Kunstrådet

POLITIKEN

Københavns Billedkunstudvalg
Grosserer L. F. Foghts Fond
Ragnvald og Ida Blix Fond
Nordea Danmarks lokalafd. Nørrebro

Øvrige samarbejdspartnere og sponsorer:

Heimdalsgade Overbygningsskole
Søbogaard
Datron Elektronik
Chaboom
Funtex clothing Co.
Den Grå Hal / Erik Hey
HUR
Rigspolitiets Færdselsafdeling
Færdselsstyrelsen
Vej og Park, Københavns Kommune

Også tak til: Charlotte, Ane, Åse, Henrik, Mohammed, Valbon, Valon, Ziad, Marcus, Üskur, Sufian, Maria, Kasper, Jens, Rasmus, Rene, Fritz, Alex, Gisela, Claus, Karolina, Hugo og Max.

publik

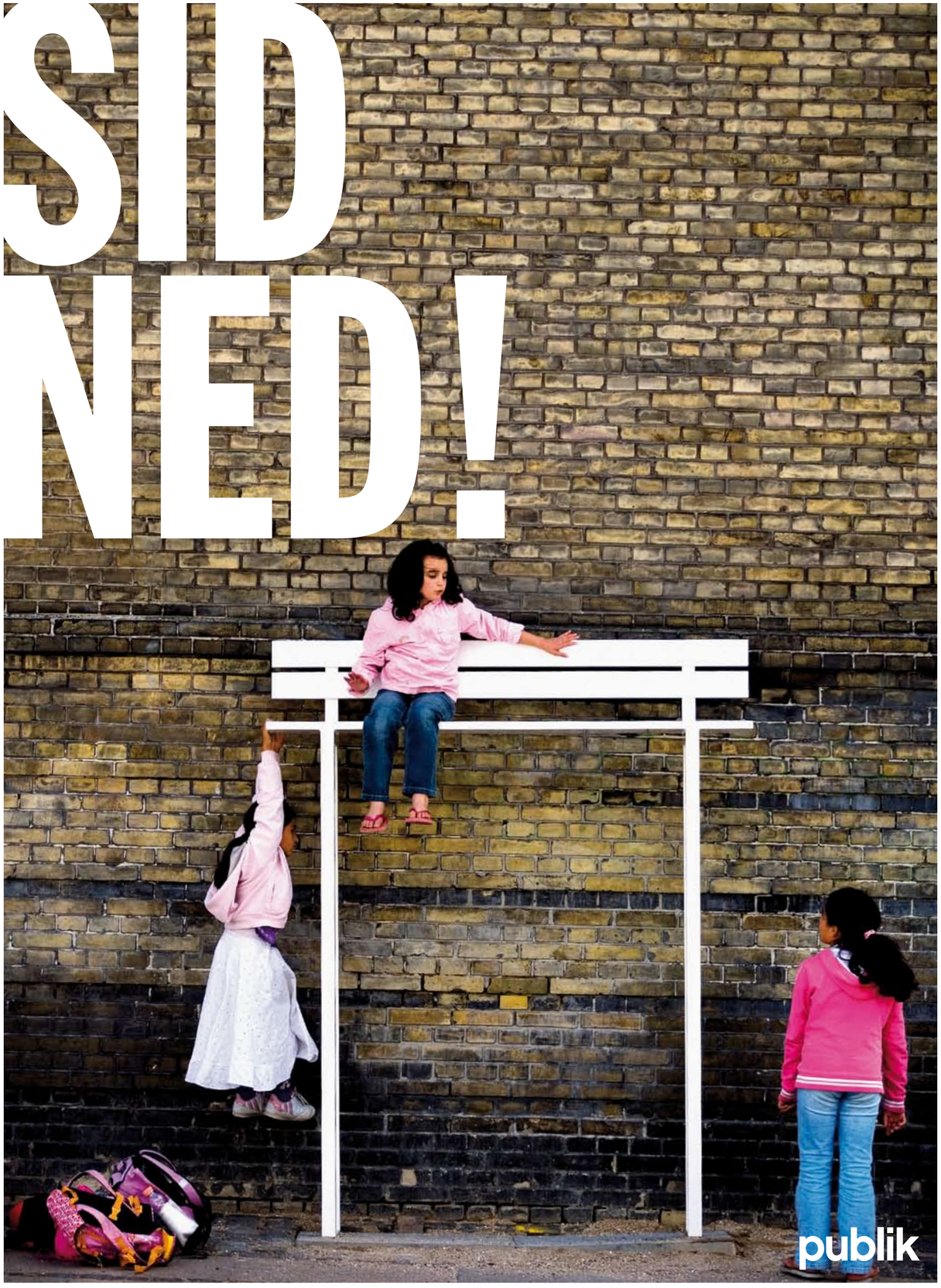

SID NED! er en offentlig kunstudstilling, som kan opleves på Mimersgade frem til den 29. september. Udstillingen består af seks kunstprojekter, som på hver sin måde vil udfordre Mimersgades anonyme tilværelse som noget, man kører forbi, på vej mod andre og bedre steder. På de følgende sider kan man møde folkene bag denne midlertidige og alternative byfornyelse. I korte interviews lavet kort efter åbningen fortæller udstillingens seks kunstnere og kunstnergrupper blandt andet om, hvordan de er nået frem til deres bidrag, hvad de forventer sig af det, og hvordan de opfatter kvarteret.

SID NED! udspiller sig på en gade, som kun få mennesker lægger mærke til i forbifarten. Alligevel finder man en lille herlig kjolebutik, en af Danmarks mest røvede banker, Leifs Pizzeria, grønthandlere, kiosker, vaskerier, bodegaer, en skole, Samais Pølsebod, en af Københavns mest slidte og ubrugte parkeringspladser, en sharwarmabar i træ, en masse børn og meget mere på Mimersgade – hvis man ellers stopper op eller er opmærksom. Mimersgade fører os tværs gennem et gammelt slidt arbejderkvarter, som mange i dag forbinder med indvandrere og ghettoer. Men hvad er Mimersgadekvarteret for et sted?

SID NED! handler om mødet med dette sted og de mennesker, der bor her. Det handler om at udfordre folks opfattelse af et kvarter, både dem der ser det udefra og dem, der bor her.

SID NED! har selv valgt sit udstillingsrum og sit publikum, så folk har ikke stået i kø for at se det eller betalt for det. Det er der bare, lige pludselig, som en lettere anmassende gestus. Hvordan er det så blevet modtaget? Projekterne er blevet et lokalt samtaleemne, mødt med nysgerrighed, glæde, undren, afstandtagen, klager og begejstring. Bænkene er blevet brugt i en prædiken og har samtidig været genstand for en teori om, at det var et racistisk projekt, i og med at de tydeligvis ikke var til at sidde på. Der har været klager over, at Mimers Plads er blevet forvandlet til et larmende fritidshjem. Så mødet med publikum har fundet sted, og nu er der kun tilbage at se, om de forskellige reaktioner og oplevelser, er med til at etablere og aktivere et fællesskab på tværs af alder, kultur og interesser, der kan forandre sig sammen.

SID NED! handler om fornyelse og forandring. Fælles for kvarterets beboere er, at de står overfor en en omfattende områdefornyelse. Men hvor og hvordan sætter fornyelsen ind? Til hvem? Og hvorfor?

SID NED! rummer ingen konkrete forslag til Områdefornyelsen, men fungerer snarere som en række indgreb, der kan skabe debat om, hvordan byfornyelse og kunst i offentlige rum også kan se ud. Vi skal sidde ned for at få øje på noget nyt. For at få idéer. At se nærmere på noget, vi ellers ikke lægger mærke til, fx. hinanden eller et sted, der kan bruges til noget. Et sted der overrasker, og hvor der er plads til alle – til dem der drikker, beder, råber, leger, og til dem der vil tale om tingene, have noget mere og noget nyt, have fred og ro og dem, der vil have det, som det altid har været på Mimersgade og omegn.

SID NED! er produceret af publik og kurateret af Christian Skovbjerg Jensen.

Fotograf: Kaare Smith. Grafisk design: Mikkel Urhammer

Jeppe Hein

Bor og arbejder i Berlin. Jeppe Hein laver bl.a. labyrinter, bænke, springvand og vægge, der overrasker og udfordrer vores almindelige opfattelse af, hvad fx en bænk er for en størrelse. Jeppe Hein har udstillet bænke, som pludselig begynder at ryge, eller som skyder et ekstra sæde frem, når man sætter sig. Fælles for hans installationer og skulpturer er, at mødet med beskueren er helt centralt, hvilket også gælder for de ti sociale bænke, som for tiden kan opleves langs Mimersgade. Læs mere om Jeppe Hein på www.johannkoenig.de.

MODIFICEREDE SOCIALE BÆNKE

Interview med Jeppe Hein:

Du har arbejdet med bænke i mange år, hvor kommer denne fascination af bænke fra?

Til at starte med handlede det meget om museernes traditionelle brug af bænke, hvor man skulle sidde og se på kunsten, og ikke røre. Jeg var interesseret i, hvordan man brugte bænkene, og hvor man placerede dem. Så begyndte jeg at tage billeder af bænke i offentlige rum, det har jeg gjort i fem år nu, og her handlede det pludselig om nogle andre ting. Det var mere politisk. Hvor stiller man bænke op, hvem bestemmer og hvordan skal de se ud? Skal man kunne sidde og ligge på dem? Hvad er en bænk? For mig er bænke en social mulighed for kommunikation. Skal bænke nødvendigvis være en lille ting til to personer, hvorfor ikke store bænke, hvor der kan sidde mange mennesker på? De her ting kan være med til at skabe en social atmosfære et sted. Det er meget politisk.

Hvad forventer du dig af mødet med forbipasserende og beboere på Mimersgade?

At overraske, et smil på læben og en undren om, hvad det skal til for, men også at de skal bruges – til at få lidt ro, tale om dem, sidde, klatre. Jeg håber, at der opstår en anden dialog end normalt, og at der bliver stillet spørgsmål. Det er jo et ret bænkeløst område, så det bliver spændende at se om, der er et behov for dem, og om området tager dem til sig.

Hvorfor skal vi sidde ned?

Hvorfor ikke! Det giver mulighed for at få ro, folk har så travlt i dag, her kan man sidde og kigge. Det skaber dialog, muligheder, man lægger mærke til hinanden. Der kommer et helt andet liv på gaden.

Hvad synes du kendetegner Mimersgade og kvarteret?

At der er mange muligheder her, de bliver bare ikke brugt, eller udnyttet rigtigt. Der er ikke særlig mange sociale rum, det er et meget lukket sted ... Mimersgade er en gade, man kører igennem. Den er rent funktionel og tager dig fra A til B. Jeg tror, at der er behov for at folk føler sig mere ansvarlige og engagerede i stedet. Nogle af udstillingens projekter forsøger at inddrage folk og deres behov, et andet eksempel er Galleri Hamlet. Det er vigtigt for at skabe en social dialog mellem mennesker og byrummet, og hinanden.

Hvordan forestiller du dig, at et sted som Mimersgade kan se ud om 10 år?

Jeg har stor tillid til, at Områdefornyelsen kan lave mange gode ting. Bare gennem de tre kunstprojekter, de har støttet, har de fået mange idéer til byfornyelse. Det er meget klogt at bruge kultur og især kunst og gallerier til at få et område til at blomstre. Det er sket på Islands Brygge og i Valby. Jeg synes, det er vigtigt, at man bliver ved med at bruge og lytte til eksperimenterende kunstprojekter. Det kan være med til at skabe en stolthed og et helt andet og positivt fokus på kvarteret.

J&K

Bor og arbejder i Berlin og København. J&K består af Janne Schäfer og Kristine Agergaard. J&K bearbejder konstruerede virkeligheder, værdier og trossystemer. I Liverpool stiftede de en religiøs sekt, som blandet andet afholdt en stor parade, der bevægede sig gennem Liverpool centrum med politieskorte, gøgl, fest og farver. I andre værker undersøger de, hvordan vi modtager og formidler viden. J&K bruger og blander alle medier i sine installationer og aktioner, hvor de ofte optræder selv. Fuld af selvironi, lunefuldhed, kritisk distance og uden nogensinde at pege fingre af nogen kommenterer og reflekterer de dagens samfund fra helt uventede perspektiver. Læs mere på www.jk-world.net.

BABYLON SHUTTLE BUS

Interview med J&K

Hvordan kom I på idéen til at lave Babylon Shuttle Bus?

Da vi skulle finde ud af, hvad vi skulle lave til SID NED!, boede vi to uger i en gammel bus i Sierra Nevada. Så man kan sige, at idéen om en minibus lå rimelig tæt på den situation, vi befandt os i. Vores tanke omkring udstillingen på Mimersgade var at lave et værk til det offentlige rum, som var virkelig offentligt! Dvs. at alle skulle være i stand til at forholde sig til det, og bruge det. Målet har samtidig været, at det skulle være sjovt, funky, visuelt, larmende og easy going…

Vi fandt ud af, at det ville være oplagt at lave vores helt egen toptunede superbil. Vi er inspireret af "Pimp My Ride" og anden styling af biler, men også af de biler, der transporterer budskaber eller propaganda, som kan ses på eksotiske steder eller i storbyer, hvor de kører larmende gennem gaderne. Desuden er Babylon Shuttle Bus også en form for transport, der kan ses i mange 3. verdenslande, hvor man bruger privatejede minibusser som alternativ til offentlig transport og taxaer.

Samtidig vil vi gerne invitere publikum til at udforske de dybere lag af mening. Temaet Babylon vil betyde forskellige ting for forskellige mennesker, men at forstå denne del af værket er ikke nødvendigt for at kunne nyde Babylon Shuttle Bus på en mere umiddelbar, visuel og hørbar måde. Vi opfatter Babylon som en metafor, der er superrelevant for vores samfund og verden i dag. Efter vores opfattelse kommenterer og illustrerer Babylon, som metafor, den potentielle sproglige forvirring, der er indlejret i et af Nørrebros mest multikulturelle kvarterer. Men Babylon-temaet henter også sin inspiration fra en større global sammenhæng og refererer desuden til Vestens modernitet, dens dekadente fristelser, og den ældgamle komplekse historie om Biblen, Babylon og Mellemøsten, samt den nuværende krig i Irak.

Hvad forventer I af jeres opsigtsvækkende bus og mødet med kvarterets potentielle brugere?

Opsigtsvækkende? Ja! Mere end vi regnede med. Vi har arbejdet virkelig meget på designet og den endelige finish på bilen, fordi vi ønskede at skabe et æstetisk objekt, en skulptur på hjul, noget virkeligt lækkert og funky. Reaktionen fra publikum, og især fra børnene, har allerede bevist, at bilen er et ret attraktivt objekt. Børnene synes, den er cool…. Så det må den være, man skal jo høre sandheden fra børn og fulde folk! Udover det håber vi på, at alle slags folk vil bruge bilen, og at den vil skabe et slags socialt rum for mange forskellige folk i området i løbet af de fem uger, den kører.

Babylon Shuttle Bus vil uden tvivl blive en del af kvarteret, eftersom den vil køre på Mimersgade fem timer om dagen, fem dage om ugen, i fem uger og sprede sit særlige udseende og larm til nabolaget. Nogle vil elske den, andre vil hade den, men ingen vil være i stand til at undgå den. Folk bliver nød til at tage stilling. Om de kan li' den eller ej, så vil man få en visuel og hørbar oplevelse, som er noget udover det, man normalt oplever på en københavnsk gade. Det er lidt som at implementere en fremmed kultur – en smule afrikansk, jamaicansk og asiatisk kultur – ind i kvarterets infrastruktur. Lidt kaos, larm og lidt mere sjov og liv i gaden. Vi er nysgerrige efter at se, hvor åbne beboerne vil være, og hvordan de vil reagere på dette eksotiske objekt.

"This is the making of confusion" står der blandt andet udenpå bussen. Hvad er det egentlig, I laver?

"THIS IS THE MAKING OF CONFUSION" og alle de andre ting, der står skrevet på bussen har med vores fortolkning af myten om Babelstårnet at gøre. Babelstårnet står for skabelsen af den første civilisation og opførelsen af det umulige og/eller det utopiske. Babylon, der geografisk ligger cirka 100 km fra Bagdad, stod for en glorværdig epoke, hvor mennesket for første gang opfandt alle mulige ting, såsom penge, skriftsprog, love, handel, storslået arkitektur – med andre ord er det den vestlige kulturs vugge og grundlaget for vores samfund i dag. Babelsmyten står også for fiasko og katastrofe. I følge jødiske og kristne myter, som i øvrigt er inspirerede af de oprindelige mesopotamiske (Irak og Iran) blev Babelstårnet ødelagt af Gud som straf for, at menneskene ville bygge et tårn, der nåede op til himlen. Som konsekvens forvirrede han deres sprog, så de ikke længere kunne forstå hinanden, og således blev alle verdens sprog og kulturer, i følge myten, til. Det kan siges at være starten på globaliseringen, og det er hvad vi stadig skal forholde os til i dag: oversættelser og forskelligheder.

Hvad synes I kendetegner kvarteret?

Mimersgade er fuld af røde, danske mursten. Mimersgade er fuld børn, der stammer fra alle dele af verden.

Hvordan forestiller I jer at Mimersgade og kvarteret kan se ud om ti år?

Folk vil begynde at style deres biler, cykler, skateboards og barnevogne, så de kan cruise rundt i kvarteret på en funky måde. Folk vil hænge flag ud af vinduerne, male husfacaderne, designe deres egne neonskilte til gadedøren, arrangere en masse gadefester i baggårdene med høj musik, bygge ting der kan bruges, men også nogle unyttige ting, som man kunne kalde kunst. Man ville plante blomster og buske over det hele, hænge ud på gaden og sludre på mindst 10 forskellige sprog, der ville være æsler og geder i garagerne, og hvide duer på tagene, der ville være markeder hver dag på fortovet, der ville blive brygget en lokal øl, være en lokal potplantage og man ville klippe hinandens hår på Mimers Plads hver lørdag …

MJØLNER PARKEN

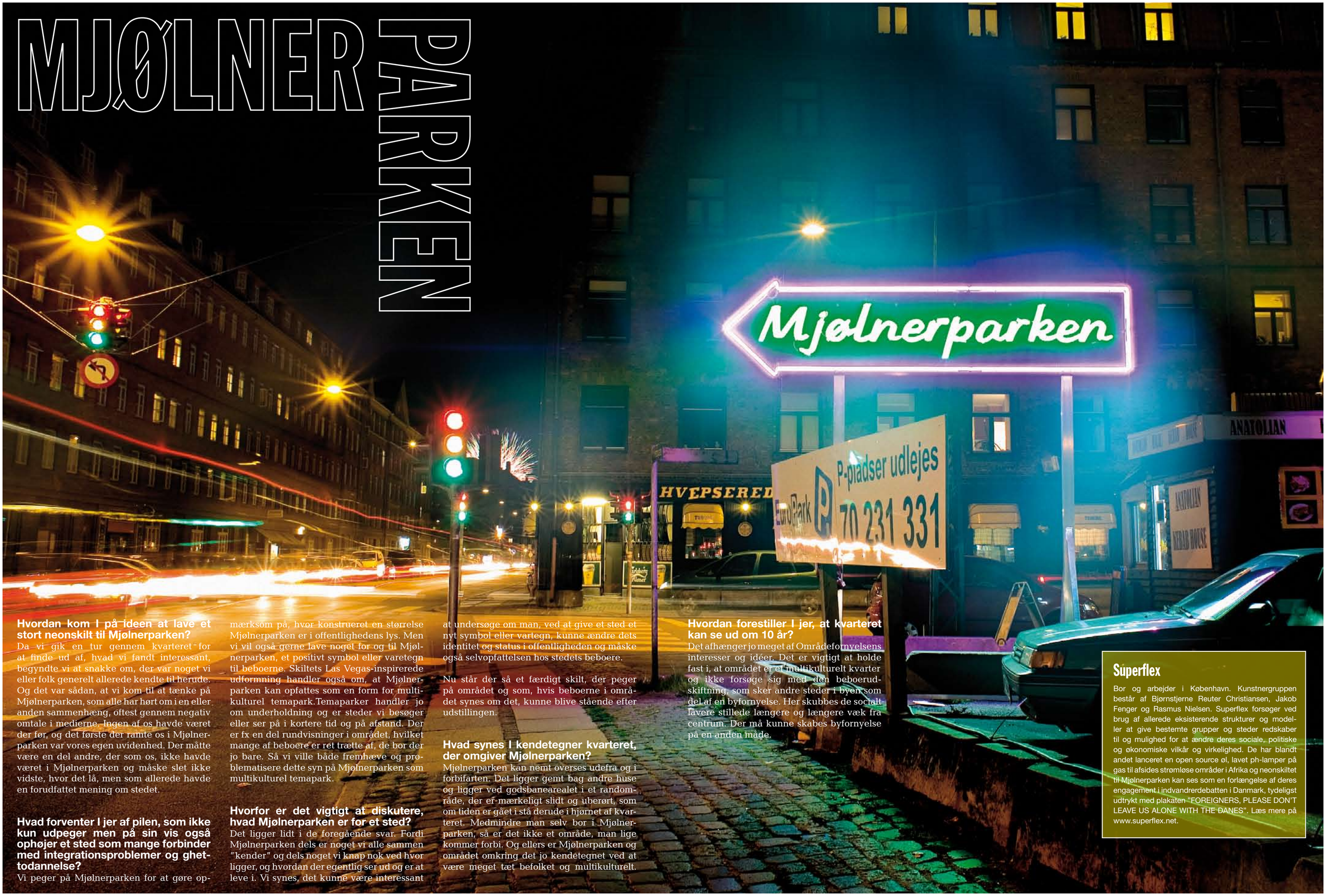

Hvordan kom I på ideen at lave et stort neonskilt til Mjølnerparken?
Da vi gik en tur gennem kvarteret for at finde ud af, hvad vi fandt interessant, begyndte vi at snakke om, der var noget vi eller folk generelt allerede kendte til herude. Og det var sådan, at vi kom til at tænke på Mjølnerparken, som alle har hørt om i en eller anden sammenhæng, oftest gennem negativ omtale i medierne. Ingen af os havde været der før, og det første der ramte os i Mjølnerparken var vores egen uvidenhed. Der måtte være en del andre, der som os, ikke havde været i Mjølnerparken og måske slet ikke vidste, hvor det lå, men som allerede havde en forudfattet mening om stedet.

Hvad forventer I jer af pilen, som ikke kun udpeger men på sin vis også ophøjer et sted som mange forbinder med integrationsproblemer og ghettodannelse?
Vi peger på Mjølnerparken for at gøre opmærksom på, hvor konstrueret en størrelse Mjølnerparken er i offentlighedens lys. Men vi vil også gerne lave noget for og til Mjølnerparken, et positivt symbol eller varetegn til beboerne. Skiltets Las Vegas-inspirerede udformning handler også om, at Mjølnerparken kan opfattes som en form for multikulturel temapark.Temaparker handler jo om underholdning og er steder vi besøger eller ser på i kortere tid og på afstand. Der er fx en del rundvisninger i området, hvilket mange af beboere er ret trætte af, de bor der jo bare. Så vi ville både fremhæve og problematisere dette syn på Mjølnerparken som multikulturel temapark.

Hvorfor er det vigtigt at diskutere, hvad Mjølnerparken er for et sted?
Det ligger lidt i de foregående svar. Fordi Mjølnerparken dels er noget vi alle sammen "kender" og dels noget vi knap nok ved hvor ligger, og hvordan der egentlig ser ud og er at leve i. Vi synes, det kunne være interessant at undersøge om man, ved at give et sted et nyt symbol eller vartegn, kunne ændre dets identitet og status i offentligheden og måske også selvopfattelsen hos stedets beboere.

Nu står der så et færdigt skilt, der peger på området og som, hvis beboerne i området synes om det, kunne blive stående efter udstillingen.

Hvad synes I kendetegner kvarteret, der omgiver Mjølnerparken?
Mjølnerparken kan nemt overses udefra og i forbifarten. Det ligger gemt bag andre huse og ligger ved godsbanearealet i et randområde, der er mærkeligt slidt og uberørt, som om tiden er gået i stå derude i hjørnet af kvarteret. Medmindre man selv bor i Mjølnerparken, så er det ikke et område, man lige kommer forbi. Og ellers er Mjølnerparken og området omkring det jo kendetegnet ved at være meget tæt befolket og multikulturelt.

Hvordan forestiller I jer, at kvarteret kan se ud om 10 år?
Det afhænger jo meget af Områdefornyelsens interesser og idéer. Det er vigtigt at holde fast i, at området er et multikulturelt kvarter og ikke forsøge sig med den beboerudskiftning, som sker andre steder i byen som del af en byfornyelse. Her skubbes de socialt lavere stillede længere og længere væk fra centrum. Der må kunne skabes byfornyelse på en anden måde.

Superflex

Bor og arbejder i København. Kunstnergruppen består af Bjørnstjerne Reuter Christiansen, Jakob Fenger og Rasmus Nielsen. Superflex forsøger ved brug af allerede eksisterende strukturer og modeller at give bestemte grupper og steder redskaber til og mulighed for at ændre deres sociale, politiske og økonomiske vilkår og virkelighed. De har blandt andet lanceret en open source øl, lavet ph-lamper på gas til afsides strømløse områder i Afrika og neonskiltet til Mjølnerparken kan ses som en forlængelse af deres engagement i indvandrerdebatten i Danmark, tydeligst udtrykt med plakaten "FOREIGNERS, PLEASE DON'T LEAVE US ALONE WITH THE DANES". Læs mere på www.superflex.net.

SONJA LILLEBÆK CHRISTENSEN

Bor og arbejder i København. Arbejder hovedsagelig med videoinstallationer. Med en personligt iagttagende og engageret tilgang og med alle filmens virkemidler undersøger og udstiller Sonja Lillebæk Christensen en social virkelighed, vi alle sammen kender. Uden løftede pegefingre og tydelig stillingtagen belyser Sonja Lillebæk Christensen alligevel vores passivitet. Intentionen synes at være at skabe en form for fælles ansvar og anstændighed som modsvar til distancerede storbymennesker og en handlingslammet middelklasse.

"FORESTILLINGEN OM NABOERNE: ILLUSION OG MARERIDT"

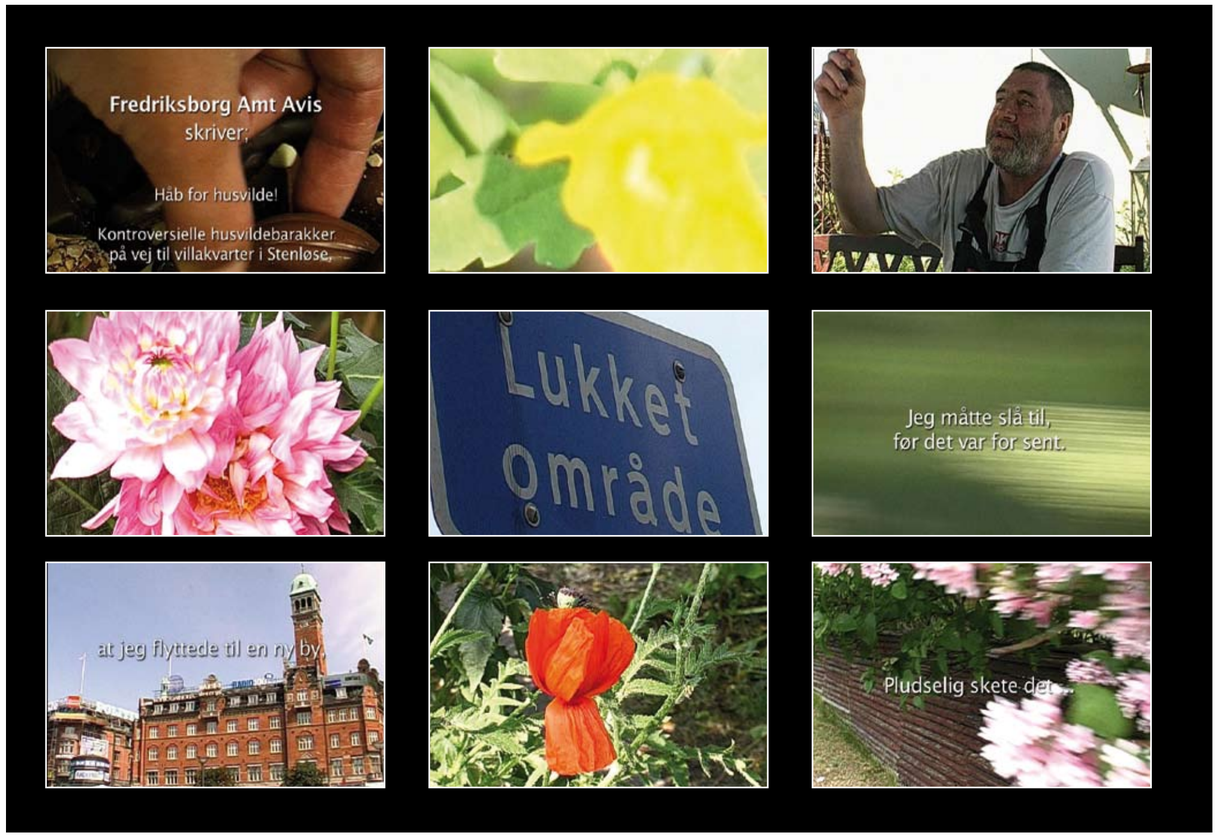

Interview med Sonja Lillebæk Christensen

Hvordan opstod ideen til at lave en videoinstallation om naboer?
Det startede med, at jeg flyttede til København fra Århus. Alle andre mennesker vidste tilsyneladende en hel del om de andre mennesker i byen. Jeg fandt ud af, at det havde meget stor betydning, hvor i byen man boede, noget jeg nok ikke havde spekuleret så meget over før. Men i København blev det i hvert fald tydeligt for mig, at man bliver bedømt efter, hvilken bydel man bor i.

Helt konkret satte det noget i gang, da jeg på TV-Lorry så Kim Christofte få taletid til sin åbenlyse intolerance og ubegrundede angst for det fremmede. Det var i det hele taget grotesk, at han fik taletid til sit sludder. I øvrigt mener jeg med begrebet naboer ikke dem, der helt konkret bor ved siden af en, men nærmest hele byen og nok egentlig hele landet.

Hvad forventer du dig af mødet mellem et publikum af forbipasserende og din skurvogn?
Jeg forventer nok, at folk på et meget konkret plan kan drage paralleller til deres eget liv, og at jeg på den måde kan være med til at sætte en dagsorden for, hvordan man snakker om andre mennesker.

Hvorfor er det vigtigt at fortælle historien om Henrik og et villakvarter i Stenløse? Og hvad har de med hinanden at gøre?
Kim Christofte er bange for sådan nogle som Henrik, det er deres relation. Filmen viser med alle de trick, man nu bruger i en film for at fortælle sin historie, at Henrik er en ganske stille og rolig og rimelig rar mand, der drikker lidt øl og nusser med sine blomster og brokker sig, sikkert ganske som Christofte. Eller næh, nok ikke, for Christofte er jo medlem af en fundamentalistisk kristen sekt, så øller bliver det nok ikke til, og han er i øvrigt også gået ind i lokalpolitik. Fy for den lede ...

Hvad synes du kendetegner Mimersgadekvarteret?
Egentlig har jeg meget lidt kendskab til området. Men jeg har selvfølgelig hørt mange historier om stedet, som jeg prøver at sortere lidt i, når jeg skal se stedet udefra. Min konkrete oplevelse af stedet, imens jeg har gået og sat mit værk op, er at det er meget splittet. Andelsboligforeninger med lås på porten, bander af tyveknægte, sprittere og en masse unger, der mangler lidt forældrenærvær. Egentlig stort set de samme grupper som her i Sydhavnen, hvor jeg selv bor. Men der er en helt anden sitrende stemning på Nørrebro. Der lugter af storby, og det synes jeg er vældigt fascinerende.

Hvordan forestiller du dig at Mimersgade kan se ud om 10 år?
Jeg må melde blank ud, at det har jeg ikke nogen idé om, der dukker ikke noget op på den indre lystavle. Alligevel har jeg en bange anelse om at en blanding af smålumre andelsboligforeninger, friværdi og byfornyelse kan ende op i den samme ensretning, som der sker i resten af byen, ja hele Danmark, sgu. Se bare hvad den genetablerede Århus Å har gjort for Århus …

BAKKEFAND SKAB

Parfyme

Bor og arbejder i København. Parfyme består af Pelle Brage, Ebbe Dam Meinild, Laurids Sonne, Mathias Pharao og Fabian Nitschkowski. Parfyme laver gør-det-selv agtige aktioner, installationer og skulpturelle indgreb i offentlige rum. Stole, bænke, skraldespande gadebelysning og nu også bakker er nogle af de gavmilde bidrag Parfyme har leveret de seneste år i ønsket om at gøre byrummet mere imødekommende og brugbart. Gruppens urbane indgreb er en hyldest til det personlige initiativ, hvor det overraskende, spontane, sjove og skæve på mærkværdig vis går hånd i hånd med noget, der kan opfattes som både æstetisk, funktionelt og folkeligt. Læs mere på www.parfyme.dk.

Interview med Parfyme:

Hvordan kom I på ideen om at bygge bakker mm. på en græsplæne på ydre Nørrebro?
Udgangspunktet var et byggehold, som møder hver dag på arbejde fra 9 til 5, drikker kaffe, snakker med folk og ikke mindst bygger. Som en levende og konstant reagerende skulptur. Bakkerne var udgangspunktet for det konkrete byggeri, men vi har så været lidt omkring nogle andre opgave, såsom fodboldmål, skaterrampe mm. Der er ingen grund til at blive fastlåst i én idé. Slet ikke når vi nu arbejder et sted, hvor det vrimler med mennesker med en masse idéer. Men bakkerne er gode som et samlingspunkt og til at komme i snak med folk ... Hvad f..... er det I laver? Det er også en stor tilfredsstillelse at gå og bygge ting folk ikke lige forstår. Som et tiltrængt udefinerbart indslag i dagligdagen.

Fra starten var bakkerne også tænkt som helt abstrakte størrelser, der mere nærmede sig en børnefantasi end egentlig naturalisme. De analystiske og teoretiske tanker bliver overført til fantasiens verden, hvis man kan sige det sådan. Vi må starte forfra og bygge os ud af de stivnede fortolkningsrammer man desværre tit bliver en del af. Alt det ved børn heldigvis ikke en skid om, så det er også en motivation at se dem lege på bakkerne. Dette fysiske aspekt, at den kan leges på, er også vigtigt. Bakkerne er et godt og venligt objekt, der kan sniges ind mange steder.

Hvad forventer I jer af projektet og selve arbejdet, som strækker sig over tre uger?
En masse erfaringer omkring en ny arbejdsproces, om at være på spottet, på stedet, med sin egen lille skurvogn. Og at få direkte reaktioner fra forbipasserende. Reaktionerne er mange og forskellige, negative og positive. Vores intention i starten var nok mere at bygge, men den er blevet spicet op med en pædagogisk del på grund af alle de børn og unge, der bor i kvarteret og kommer forbi hver dag. Hver dag i tre uger er nok længere tid end, man umiddelbart forestiller sig, så vi skulle gerne gro lidt fast derude. De bedste ting kan efterlades.

Mange forbipasserende stopper op og spørger, hvad det er I laver, så hvad er det egentlig I laver?
Vi bygger ting til kvarteret. Både ud fra vores egne idéer og idéer, vi har fået fra forbipasserende. Og vi spørger også selv: Har du idéer til noget, der mangler her? Man må melde ud, hvis man vil have noget, sige til. Samtidig med at vi ønsker det bedste for kvarteret, så er vi også klar over, at der vil være modsatrettede ønsker. Derfor er det også et eksperiment i forhold til en ellers meget lang proces i byplanlægningen, tit over 3 år. Her står vi og bygger det, du siger, i morgen. Hvad sker der ved det? Vi må jo se, hvordan det går og bliver der for meget ballede, må vi jo ændre det. Men det er forsøget værd, og det er nok det, der er det centrale: Vi må bygge os ud af problemerne.

Hvad synes I kendetegner det sted I bygger?
Tæthed og energi. Mange folk kører forbi, bor, sover, har meninger, hænger ud, keder sig, laver ballade osv. Lige dér, altsammen indenfor et meget lille område. Men det skal ses og opleves, og ikke kun høres om i medierne, det er flerdimensionelt som få andre steder og forandrer sig meget i løbet af dagen. På den måde føler jeg mig mere hjemme her end på Frederiksberg, her bliver man sgu stimuleret, udfordret, inspireret, og i hvert fald ikke efterladt upåvirket.

Forleden efter endt arbejdsdag sad vi og betragtede det hele lidt på aftstand. En lidt større dreng kom forbi, og helt umotiveret væltede han en lille tribune omkuld, som vi lige havde bygget færdig. Det er første gang, og der skete ikke meget mere end det. En gruppe på tyve yngre børn, der hoppede rundt på bakkerne, gik senere hen og rejste den ved fælles hjælp. En del spår snarlig dommedag for de ting, vi bygger. Men jeg tror, de vil blive overrasket over, hvor godt børnene vil passe på det, fordi det kan bruges, og fordi det føles lidt som deres eget ... Hvis det går i stykker, er det nok snarere på grund af slid.

Hvordan forestiller I jer at Mimersgade og kvarteret kan se ud om 10 år?
Nogenlunde det samme. Generationer kommer og går, nogen bedre end andre, nogen værre. Det parallelsamfund indvandrere og efterkommere har opbygget i området er nok overlevelsesdygtigt, og efterhånden vil det forhåbentlig blive set på, ikke bare med kritiske øjne, men også som en kuriøsitet, som noget specielt ved dette kvarter.

Kenneth A. Balfelt

Bor og arbejder i København. Kenneth A. Balfelt er især kendt for at have lavet et fixerum til narkomanerne på Vesterbro, et omdiskuteret forslag der nåede helt til afstemning i Folketinget. Balfelt har også forvandlet de indre rammer på Mændenes Hjem for at give de hjemløse gæster mere værdighed og arbejder lige nu med en flok unge drenge på at forny og renovere deres ungdomsklub.

Kenneth A. Balfelts projekter strækker sig ofte over længere tid og tager altid afsæt i helt konkrete steder, mennesker og problemer. I et forsøg på at skabe sociale og politiske ændringer og forbedringer udarbejdes og udpeges nye tilgange, konstruktioner og forslag ved hjælp af kunstneriske strategier. Læs mere på www.a-r-d.org.

CAFÉ HEIMDAL

Interview med Kenneth A. Balfelt

Hvordan opstod idéen til at sætte to så forskellige grupper sammen – elever fra HGO og et lokalt værtshus?
Normalt når der laves kvartersløft eller byplanlægning er det arkitekter, byplanlæggere eller andre ressourcesstærke mennesker, der undersøger behov og idéer for forskellige grupper, bl.a. hos subkulturerne, de ressourcesvage eller marginaliserede. Min idé gik ud på at sætte to af disse grupper sammen og så lade dem selv skabe en slags "mini-byfornyelse". Det svarer lidt til, når Asien og Afrika laver en samhandelspolitik – altså en aftale uden om Vesten, hvorfra alle storpolitiske tiltag ellers udspringer. De viser, at de sagtens kan selv, og at ressourserne er til stede, selvom vi måtte have fordomme om det modsatte.

Det har også vist sig, at de unge drenge fra HGO og stamkunderne fra Café Heimdal sagtens kunne sidde samme og finde ud af, hvad der kunne fornyes på bodegaen.

Samtidig handler det også om at bruge kunsten til at sætte nogle 'størrelser' sammen, som vi normalt ikke ville sætte sammen, og så se hvad det kan lede til.

Hvad forventer du dig af dette møde?
Det vigtigste for mig er, at de to grupper mødes. Det har de gjort. De unge drenge har interviewet stamkunderne og talt med nogen af dem om, hvordan fornyelsen kan laves. Som et par af drengene sagde "så var de slet ikke racistiske, som jeg troede" og "jeg troede slet ikke, de var så venlige". Det fortalte jeg til en af gæsterne fra Café Heimdal, som straks fortalte det til en anden. Mit indtryk var, at de var ret glade for de kommentarer, og for at deres møde havde bragt dem nærmere hinanden.

Ligeledes håber jeg på, at vi får lavet en mini-byfornyelse på bodegaen. I øjeblikket snakker vi om at male facaden eller lave et nyt skilt. Denne byfornyelse vil være resultatet af mødet mellem eleverne og bodegaen. Det er dem, der har skabt det – med mig som mellemmand.

Hvad har overrasket dig mest indtil videre?
Da jeg kom ind på bodegaen og spurgte ejeren Johnny Larsen om, han ville være med i projektet, sagde han straks ja. Og det gjorde han, fordi han så en idé i, at de to grupper mødes. De unge elever er både teenagere og syv ud af de otte drenge er indvandrere. Bodegaen har tidligere haft nogle alvorlige problemer med indvandrerdrenge, men det gjorde på ingen måde, at han havde nogle negative tanker om dem generelt. Han synes, det kunne være godt – også for eleverne, som så kunne prøve sig på andre færdigheder end dem, de lærer i skolen.

Ligeledes da jeg spurgte eleverne, hvordan de ville have det med at skulle interviewe kunder på en bodega. Det sagde de bare var fint nok.

Og så må jeg sige, at det har været helt fantastisk at opleve, at bodegaen er et hjertevarmt og hyggeligt sted, hvor folk har kendt hinanden i 10, 20, 30 eller 40 år. Det er næsten altid som et privat middagsselskab, hvor folk der er gamle venner går rundt til hinanden og snakker om, hvordan det går. Der er fællesskab, glæde og plads til alle.

Da jeg fortalte om projektet på Café Heimdal, var der en munter dame, der foreslog, at vi skulle tage over på HGO-skolen bagefter og lave en fornyelse derovre også. Det er en genial idé, og beviser en fuldstændig dyb og intuitiv fornemmelse for, hvad mit projekt handler om.

Hvad synes du kendetegner det kvarter, som eleverne og bodegaen deler?
Der er hyggeligt, mange forskelligheder, men samtidig passer alt ligesom også godt sammen. Det er svært at beskrive, men der er noget, der bare fungerer sammen, på "godt og ondt", som man siger. Det er en stor organisme, som ånder en slags fred. Modsat på Vesterbro hvor jeg bor, hvor livet er meget mere hektisk og kører som et tandhjul nogle gange.

Hvordan forestiller du dig, at Mimersgade kan se ud om ti år?
Fuldstændig som i dag. Da vi interviewede stamkunderne på Café Heimdal sagde de stort set alle sammen, at vi ikke skulle ændre noget. Det er meget overraskende og fuldstændigt modsat alt andet, der foregår i samfundet. Det at møde nogen, der siger at rammerne, selve bodegaen i dette tilfælde, er helt perfekte til det, de skal kunne, er jo helt fantastisk og unikt. Tænk at kunne opnå en sådan tilstand, hvor alt ved de fysiske rammer er helt i orden. Der er ikke noget, der skal males, skiftes ud, fornyes, ommøbleres, etc. Det skal bare være sådan her. Smukt.